

que he fet hi ha hagut un compromís apassionat. Tot i que crec que en el cas del teatre sóc un senyor que utilitzo uns materials determinats, d'un altre. I el paper del director de teatre ha de ser el de mediador. I per tant és el que fa que l'obra es pugui comunicar d'una manera determinada i no d'una altra. Però sempre respectant el paper de mitjancer.

R.S. De quin muntatge estàs més orgullós?

P.P. Jo sóc molt crític amb el que faig, però n'hi ha dos o tres que han estat força claus. El primer és un muntatge que porta per títol *Dansa d'Agost* que es va fer al Lliure l'any 1992, del qual n'estic més que content. L'orgull per aquest espectacle va ser correspost positivament per part del públic i vaig aconseguir tots els premis de Barcelona i alguns de l'estat espanyol. Els altres muntatges que prefereixo, un és el *Marat Sade*. i l'altre un monòleg que vaig fer amb la Muntsa Alcañiz que és *Conversa a casa del matrimoni Stein*.

--- **R. Sargatal.** Qui són els teus mestres?

--- **Pere Planella.** Jo vinc de la tècnica Grotowskiana, que vaig aprendre a Nancy de la mà d'una seva deixeble. Al cap d'un temps coneixo William Layton i és amb ell que començo a entendre el procés de treball de la interpretació en relació amb l'actor, i m'ajuda a entendre la comunicació amb el públic i les claus del treball actoral. Si el Cinema no es pot fer sense director, el teatre sí.

Durant els segles passats hi ha hagut les dictadures dels autors, dels actors i en èpoques més recents dels escenògrafs... i trobar l'equilibri entre totes aquestes peces donarà una nova dimensió al teatre. A Catalunya torna a haver-hi en aquests moments un mini star-system, o sigui que la gent va al teatre pels actors, encara que s'hagi hagut d'utilitzar la televisió per aconseguir-ho. Tot i que moltes vegades la televisió ens dóna uns actors mediocres i en canvi hi ha actors de teatre que no surten per televisió que són boníssims, i la gent no els va a veure. Però aquestes són les contradiccions que hi ha.

Bàsicament, en una primera etapa de la mà de Layton i Grotowski és quan començo a saber el meu ofici. I a partir d'un bon aprenentatge, treballant a l'Institut del Teatre amb Fabià Puigserver. I amb la creació del Lliure amb en Fabià i en Lluís Pasqual. I amb aquesta pràctica

R.S. Com tries les obres i els temes?

P.P. Intento triar les obres a partir, bàsicament, del que jo crec i amb un compromís polític. Tot i el principi del Lliure, el nostre compromís era fer una cosa que no s'havia fet fins aquell moment, per tant ja era un compromís social, polític i cultural, que era el "teatre per a tothom". Però sempre hi ha hagut en mi el compromís polític. Des d'obres de caire nacionalista i lluita de classes, faig obres de crítica sobre religió -Concili d'amor-, -La mort accidental d'un anarquista-, vaig alternant un teatre més d'art amb un de més polititzat. Hi hauria molts exemples, com el Mephisto que acabo de dirigir a Sant Sebastià.

Ultimament m'ha interessat la dramaturgia nacional

